

# Принцеса, що відмовилася стати українською біженкою і обрала смерть

Григорій Лещенко

*На могилі моїй посадить молоду яворину  
І не плачте за мною, за мною заплаче рідня  
Я любив вас усіх, та найбільше любив Україну  
Певно, в цьому і є та найважча провина моя  
С.Гальябарда*

Нині в Канаді можна почути багато різних історій про нинішніх українських біженців від війни. Мене найбільше вразила доля жінки, яку **за красу, позитив і доброту рідні та знайомі називали Принцесою**. Багато людей заздрили їй, як великій оптимістці, від її народження і до смерті. У неї було все, що хотіла.

Всі мрії Принцеси здійснилися.

Красуня мала коротке яскраве гарне життя.

**Прожила всього 36 років.**

Жила легко. І померла легко. Доля знала, що у Принцеси не так багато часу і відразу здійснювала всі її головні бажання.

Принцеса **померла від переживань і труднощів, які створила їй війна росії проти України**. Красуня полетіла на Небеса від туги за рідним домом у Києві, куди до війни приїздила щороку і де черпала сили для життя в росії після заміжжя. Пішла з цього світу через тугу за Україною, за своїми батьками та сестрою й ріднею. Для підзарядження Принцесі-Сонечку найкраще потрібно було бути поруч з мамою. Без мами змогла витримати лише 3 роки й згасла навіки.

Принцеса **заплуталася у своїх вигаданих королівських правилах**. Хоч нікому і не зізнавалася, але в душі заміжня жінка з двома синочками так і залишалася домашньою, несамотійною дитиною, кімнатною квіточкою, маминою маленькою донечкою-пустункою, яка полюбляє казки і моду. Не змогла переступити через чоловіка, врятувати себе, змінити своє життя і почати все з чистого аркуша. Не могла вийти з ролі казкової королівської особи, яку грала ще з дитинства.

**Усе розпочалося зі святкування першого дня народження Принцеси**. Тоді на килимок перед дівчинкою поклали книгу, гроші, ключі від квартири, їжу, ложку, годинник, різні інструменти. За давньою традицією маленька мала вибрати, те, що скаже про її призначення на цьому світі. **Спочатку Принцеса схопила гребінець — символ краси** та догляду за собою і як інтерес до зовнішнього вигляду та моди. А потім другою рукою взяла іграшкову картонну новорічну корону. Коли їй одягнули корону на голову, то маленька схопила ще й блискучу срібну ложку, як майбутня

домогосподарка.

Дров у вогонь мрій дівчинки додав і приятель батька. Колишній його однокурсник працював у філії міжнародного модного жіночого журналу. На прохання дитини журналіст періодично **привозив з редакцій стопки глянцевого журналу. Те читання остаточно й визначило долю** Принцеси.

Принцеса вчилася в найкращій школі Києва разом з дітьми політиків і відомих людей України. Після закінчення двох найкращих університетів Києва ні дня не працювала і відразу вийшла заміж.

Донька бідних батьків – чорноробів зі столиці **все дитинство і юність відчувала себе наче в казці, жила в очікуванні здійснення своїх прекрасних мрій про гламурне життя.** Насолоджувалася кожним днем. Ніколи так і не дізналася, що таке нудьга. Не мала сумніву, що здійсниться все, про що мріяла. Була впевненою у собі, легко спілкувалася будь з ким, ставала душею будь-якої компанії, святкувань день народження чи весілля. А потім, як і в будь-якій подібній казці, зустріла свого Принца на білому коні, старшого від себе на 7 років, закохалася до нестями й з Принцеси — Бешкетниці перетворилася на Принцесу — Ідеальну Дружину.

У чоловіка були гроші, тож коханий купив квартиру в Москві. Дружині подобається БМВ – ось бери ключі від новенького авто! Хочеш Мерседес – будь ласка! Норкову шубу, дорожчості, будь-які брендові речі – ось тобі гроші! Йди вибирай! Подружжя з дітьми багато подорожували як туристи. Особливо Принцесі сподобалося в Арабських Еміратах. Жила на повному утриманні чоловіка.

Через кілька місяців після початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну **від Принцеси поїхала її мама, найближча людина на світі.** Мама поїхала в Канаду, де її старша донька перебувала як українська біженка від війни та збиралася народити первістка. Старенька хотіла допомогти нянчити немовля. Старша донька на початку вторгнення ледь не втратила дитину – місць лежала у лікарні, щоб зберегти вагітність. Боялася, що будуть труднощі й з пологами чи ускладнення. Батько Принцеси знаходився поруч зі старшою донечкою, але вже забув як нянчити немовлят та не був впевнений, що зуміє правильно допомогти слабенькій донечці з її першою дитиною.

**Принцеса тоді вже 9 років жила в Росії й майже весь цей час мама була поруч.** Без присутності мами, її української мови та народних звичаїв і нескінченних розмов про Україну московська казка почала втрачати свою чарівність. Принцеса ніколи не цікавилася політикою, але війна поступово увійшла в її життя. Жінка почала глибоко переживати і брати до серця страждання України й українців під час війни.

**Усі знайомі чоловіка підтримали війну проти України.** Дехто навіть говорив, що потрібно знищити Україну, а всіх українців повбивати. Як тільки серце Принцеси витримувало вислуховувати таку маячню? Дуже переживала через такі слова. Кілька днів відходила від диких зізнань людей, яких колись вважала адекватними та інтелекентними. **Принцеса усвідомила, що не зможе жити в Росії, де раптово настав час загального божевілля.** Зрозуміла, що помилилася з вибором країни. Погодилася з батьками та сестрою, що треба тікати з Росії. Її рідні вже уявляли, як Принцеса — Міс

Всесвіт розсікатиме натовпи зівак в найбільшому канадському місті Торонто, вражаючи навколишніх красою своєї фігури та вродою обличчя.

Принцеса могла отримати всі дозволи для себе і дітей на переїзд до Канади. **Через отримання тих дозволів чоловік Принцеси втратив роботу, на якій і трималося її казкове життя** в Москві. Перший раз Принцеса спізналася з подачею документів у Посольство Канади, бо у неї зламалося авто, й вона розцінила це, як поганий знак та вже хотіла передумати, але батьки з сестрою почали ще більше настоювати на її посольській співбесіді з подальшою втечею з Росії від чоловіка заради порятунку майбутнього дітей і вона здалася.

Принцеса крім російського мала ще й український паспорт, але її діти, яким нині 10 та 11 років, народилися в Росії й стали росіянами, тому Посольство Канади їй відразу надало дозвіл на переїзд, а щодо дітей попросило додаткові документи. Жінка мала ті папери і якби їх надіслала Посольству, то діти теж би отримали дозвіл. **Згідно з російськими законами мати може вивозити дітей за кордон і без письмового дозволу батька.**

Але тут несподівано **у події втрутилася місцева таємна поліція** — Федеральна Служба Безпеки Росії, яка, імовірно, мала інформатора серед працівників Посольства Канади, коли приймали документи у Принцеси. Інформатор згорячу відразу засвітився, коли того ж дня поспішив повідомити про дружину високого державного службовця, дружина якого збирається тікати з країни. Деякі знайомі батька Принцеси, які світ бачать через призму конспірологічних теорій, не виключають навіть **версію, що Принцесу і вбили, інсценуючи серцевий напад, щоб врятувати від викриття цінного інформатора в Посольстві Канади в Росії.**

Чоловік Принцеси працював у великій державній організації і його без пояснень того ж дня **через 3 години викликали куди слід і допитувалися чи не збирається він тікати** з країни, а наступного дня почали виганяти з керівної роботи. Чиновник побіг до своїх покровителів, але все було марно. Виявляється, в тебе дружина - українка, вибач, нічого не можемо зробити. Добре, що ніхто не сказав чоловіку Принцеси, що його дружина хоче виїздити до Канади й через неї зламано його успішну кар'єру з орденами й можливими додатковими заробітками.

Чоловік, для якого кар'єра важила чимало, допитувався у Принцеси чи не зробила вона якоїсь дурниці, через яку його виганяють з роботи. Дружина не зізналася, але жахнулася того, що накоїла. **Чоловік ледве не наклав на себе руки. Його перевели на посаду в іншу контору зі значно нижчою зарплатою.**

Діти довго плакали, коли їм здалося, що від переживань батько може померти. Принцеса зрозуміла: **коли вивезе дітей з Росії, то у синів можуть початися проблеми з психікою від туги за татом**, якого дуже люблять, і тоді все одно доведеться повертатися.

Принцеса ще більше усвідомила, що **дуже любить чоловіка** і ніколи нізащо його не кине. Їй стало дуже соромно за те, що зруйнувала кар'єру коханого. Це не справа Принцес зраджувати, брехати, інтригувати і тікати від того, хто дав їй усе, що хотіла.

Принцеса розгубилася і почала винити себе за те, що збила кар'єру чоловіка на злеті. Більше не хотіла й чути про втечу з росії. Та Принцеса особливо **ніколи й не слухалася батьків. Та й нікого не слухалася. Завжди все робила по-своєму.**

Жінка **категорично відмовилася ставати біженкою й вирішила спокутувати свої гріхи перед коханим та підтримати його у нелегкий час.** Заробітки чоловіка значно зменшилися. Завдяки заощадженням і банківським кредитам подружжя ще вело такий спосіб розкішного життя, як і раніше, але все ось-ось мало змінитися в гірший бік.

Щоб врятувати фінансове становище, яке погіршилося і по її вині, Принцеса згадала про свою освіту перекладача та вчителя: почала працювати — з дому **проводила заняття з вивчення англійської мови.** Та це мало що дало. Жінка втратила любов до ризику, ділову хватку, підприємливість, які мала, коли навчалася в старших класах та університетах. Тоді була сміливою, незалежною і норовливою. В її студентські роки всі були переконані, що така смілива і непередбачувана, яка дикий мустанг, красуня без проблем сама збудує своє життя і ні від кого не буде залежати. Тоді і в голову нікому не могло прийти, що вона повірить жіночим журналам і погодиться бути на повному утриманні чоловіка, повністю довірить йому своє життя та стане ідеальною дружиною.

**Після заміжжя на диво рідним і знайомим дівчина почала перетворюватися на боягузку та панікерку, яка трясеться над своїми дітьми й чоловіком, боїться щось міняти у своєму прекрасному житті, а без ризику в бізнесі особливо нічого не заробиш. Життя сім'ї Принцеси почало нагадувати звичайні будні звичайних людей,** яким не живуть королівські особи. Для Принцеси все це мало стати крахом всіх її вигаданих уявлень про гламурне життя.

Добра і жаліслива до людей Принцеса бачила як страждає чоловік від краху кар'єри. Батьки продовжували умовляти Принцесу виїхати з росії, та жінка, як і раніше, лише відповідала, що **не може кинути коханого і забрати в нього дітей.** Принцеса нікому ніколи в житті не зробила нічого поганого. Тож так і не наважилася міняти своє життя та починати все з нуля, бо побоялася, що від цього страждатиме чоловік і діти. Щоб вивезти дітей з країни, доведеться їм брехати.

Низькі підлі вчинки – то не для Принцес.

Біда не приходить одна. Як на зло, в такий нелегкий час сім'я Принцеси ще й **перехворіла на коронавірусну інфекцію.** Коли перебіг хвороб був найважчий, то чоловік і діти лежали тиждень, а тяжко хвора Принцеса так і не лягала, лікувалася сяк-так, щодня рятувала і доглядала дітей та чоловіка. Тож, певне, через свою самопожертву отримала серйозні ускладнення на серці й **почала періодично зранку з 5 до 7 години втрачати свідомість та потребувала операції на серці.**

Коли рідні дізналися про випадки втрати свідомості й проблеми з грошима в сім'ї Принцеси, то знову **почали наполягати на її виїзді з росії, щоб донька поправила своє здоров'я.** Якщо їх донечка часто втрачає свідомість, то це серйозна причина для проходження Принцесою як українською біженкою повного медичного обстеження на кращій світовій медапаратурі й проведення дорогої операції. У Канаді чи Європі жінці,

як біженці, врятували б життя: вона могла безплатно отримати всю необхідну медичну допомогу – і обстеження, й операцію.

Та Принцеса почала переконувати себе й батьків, що, начебто, не має ніяких серйозних проблем зі здоров'ям. За наполяганням рідних вона все-таки звернулася до російських лікарів. Зробила безплатні **примітивні і прості аналізи**. Лікарі сказали, що немає причин для хвилювання, з її здоров'ям все нормально. Такі аналізи нічого не скажуть про стан серця. Рідня і надалі продовжувала пояснювати їй, що потрібні складні дорогі дослідження організму, які українським біженцям за кордоном роблять безплатно. Та Принцеса ігнорувала прохання пройти повне медичне обстеження організму, а на їх докори, що може померти відповідала:

-Не хвилюйтеся так. На все воля Божа. Зі здоров'ям у мене все нормально.

Батьки пояснювали доньці, що немає нічого ганебного в тому, що вона в Європі чи Канаді **видасть себе за біженку від війни і врятує собі життя**. Постійно відправляли їй матеріали з Інтернету про українських біженців і про кваліфіковану медичну допомогу та безплатні найскладніші операції, як втікачам від війни роблять за кордоном. Немає нічого поганого в тому, що вона приїде у Європу чи Канаду з дітьми і по своєму українському паспорту безплатно отримає допомогу уряду від цих країн — вилікує свою небезпечну хворобу, від якої постійно втрачає свідомість.

Щоб стати українською біженкою в Канаді не потрібно заїжджати в Україну, а можна з росії через Грузію летіти прямо через океан. А от щоб зареєструватися як біженка в Європі доведеться заїхати в Україну хоч на мить, а потім в'їхати в Євросоюз. У Європі Принцесі допоможуть її близькі родичі, які перебувають у Німеччині, Ірландії та Великобританії. Оскільки батько повністю справляється з доглядом за внуком у Канаді, то мама без проблем може прилетіти в Європу, щоб весь час знаходитися поруч. Родичі зберуть і позичать їй гроші, які Принцеса зможе отримати як тільки переїде російський кордон до Грузії чи Казахстану.

**Фінансова ситуація в сім'ї Принцеси й надалі погіршилася ще більше, на рахунок стала кожна копійка**. Принцеса так до своєї смерті й не наважилася переговорити з чоловіком, щоб позичив гроші і допоміг перетнути кордон з дітьми та пожити в Грузії чи Казахстані доки не отримає банківський переказ від родичів, а потім займеться своїм здоров'ям.

Принцеса **категорично відмовилася від усіх пропозицій батьків і спочатку попросила, а потім і взяла зі стареньких та старшої сестри слово, що вони не говоритимуть з її чоловіком** про виїзд дружини та дітей з росії на лікування коханої.

Мовляв, **не діло Принцес жити у переповнених нещасними людьми притулках для біженців, стояти в черзі за дешевою їжею та ношеним одягом і побиратися та ходити з протягнутою рукою** по Європах і Канадах, мити туалети та дути ситим європейцям та американцям. Та і не до лиця видавати себе за українську біженку росіяниці, якою згідно з другим паспортом є Принцеса. В той час як росія вбиває українців її громадянка зображатиме з себе українську біженку. На таке не здатні королівські особи, у яких є поняття честі й гідності.

Якщо виїде з росії, то Принцеса втратить усі свої атрибути: лімузин, квартиру, дорожності, коштовний годинник, цілі гардероби брендових речей, які міняла щодня. А визнати королівський статус жінки люди здатні лише по її речах і власності. Коли хоч деякі атрибути Принцеса візьме з собою, то аж ніяк не буде схожою на біженку.

Тож нещасним батькам лишалося лише плакати й молитися, щоб усе обійшлося і легковажне ставлення доньки до свого здоров'я не закінчилося нічим поганим.

Про що не говорила Принцеса, то завжди вміла **все подавати у позитивному світлі**. По житті була великою оптимісткою. Голос у неї був, наче у безтурботної дитини: дуже приємний, радісний і веселий. Коли мимохідь і згадувала про якісь свої проблеми, то відразу жартувала або сміялася і тому **її труднощі ніхто ніколи не сприймав серйозно**. Принцеса — Зіронька й сама зізнавалася, що після заміжжя вона стала великою боягузкою, панікеркою, завжди перебільшує проблеми й труднощі, боялася втратити те, що їй так легко відразу дала Доля. Полюбила іронізувати й жартувати над собою, а не над іншими:

-Якщо я заради приколу лякаю людей, що до них прийшов вовк, то коли одного разу вовк таки дійсно прийде, а мені вже ніхто не повірить.

Ні в кого з родичів не було таких дорогих речей, авто, одягу, дорожностей, як у Принцеси. **Родичі по-доброму заздрили Принцесі й особливо не зважали на її проблеми як домогосподарки**. Та в усіх є подібні домашні труднощі - часом не вистачає на щось грошей, іноді підводить здоров'я. Та й війна всю увагу взяла на себе. Всі чекали закінчення кровопролиття, тонули у власних проблемах, викликаних лихоліттям. В Україні родичі жили під завивання сирен і обстрілами. Ніхто не думав, що війна дістане Принцесу в москві й створить їй стільки проблем. Вважалося, що нині головні труднощі в тих, хто в Україні чи в тимчасовій імміграції.

Чоловік проконсультувався з лікарями щодо того, що дружина втрачає свідомість, й усе робив, як ті казали. Чому, **коли дружина кілька разів втрачала свідомість, то чоловік не викликав швидку, а лише молився?** Це просто пощастило, що Принцеса сама приходила до тями без допомоги чоловіка і швидкої медичної допомоги. Але так не могло продовжуватися нескінченно. Та чоловік через опритомнення коханої від його молитви ще більше повірив у силу своїх звернень до Бога і не викликав медиків.

Чоловік Принцеси та й вона сама вірять у Бога. Інколи моляться по кілька годин. Щиро. Коли батьки відмовляли доньку виходити заміж за росіянина, нагадуючи їй знамениті слова Тараса Шевченка **"Кохайтеся, чорнобриві, Та не з москалями"**, то серед багатьох аргументів Принцеса наголошувала на тому, що її коханий із москви дуже вірить у Бога. Він буде не проти коли інколи й по кілька годин на день вона, як і її майбутній чоловік, будуть спілкуватися з Богом. Принцеса і її коханий кажуть, що все що мають у житті, дано за їхні молитви. Звісно, молитися ніколи не буде зайвим, але потрібно ще щось і робити аби Вищі Сили допомогли.

Спочатку потрібно викликати швидку медичну допомогу, а потім вже молитися, щоб знепритомненні не померли до приїзду лікарів і медики врятували їм життя. Чи

своєчасно та правильно чоловік реагував на страшну ситуацію, від якої до смерті один крок? Чому **спочатку молився 5 хвилин, а потім лише зателефонував медикам**? Чому не спробував самостійно привести дружину до тями? Так вірив у силу молитви! Принцеса скаржилася рідним, що, коли вона втрачає свідомість, то чоловік нічого не робить і лише молиться:

-Розкриваю очі після непритомності, а він сидить переді мною і молиться.

За часів Радянського Союзу в школах діти, траплялося, втрачали свідомість. У шкільній аптечці був нашатирний спирт або інші **препарати дратівливої дії, які підносили до носа того, хто втратив свідомість. Або бризкали холодною водою на обличчя непритомного.** Чоловік Принцеси вчився в радянській школі і йому все це відомо. Чи робив він все це? Батьки бояться про таке питати чоловіка Принцеси.

Дійсно, в Інтернеті пишуть, що нічого робити не треба, а лише привести людину в стабільне, бокове, відновлювальне положення та викликати швидку медичну допомогу. Мовляв, препарати дратівливої дії можуть викликати опіки дихальних шляхів, а поплескування по обличчю, обливання водою, підняттям на ноги, нюхання нашатирного спирту (аміаку) – не буде корисним мозку потерпілого, який сам і "вирішив" перевести людину у стан непритомності. Ще в школі вчать як надавати першу допомогу тим, хто втратив свідомість. В інтернеті є рекомендації як діяти в таких випадках.

Я пам'ятаю в ранньому дитинстві втратив свідомість у лікарні, бо злякався зубного лікаря. Тоді медики дали мені понюхати розчин аміаку і я прийшов до тями. Інший раз я втратив свідомість уже у випускному класі від перевтоми через зубріння домашніх завдань. Тоді я стояв з прапором школи на загальних зборах учнів і вчителів. Я почав втрачати свідомість, але з останніх сил тримався за прапор і почав кружлятися навколо нього. Я боявся зганьбити символ школи, коли впаду. Директор школи і вчитель фізкультури підхопили мене під руки і почали бити долонями по щоках та бризкали мені на обличчя холодною водою і я теж відразу прийшов до тями.

Коли медики виносили з квартири непритомну Принцесу, то вона була ще жива. Медики спробували її відкачати, та нічого не вийшло. **Серце Принцеси зупинилося в кареті швидкої допомоги по дорозі до лікарні.** Причина смерті – не витримало виснажене хворобою серце.

**Дійсно, Принцеса усе брала близько до серця.** Розуміла, що так не можна. Гробить серце, але інакше не звикла жити. Принцеса дуже переживала свої труднощі й проблеми **рідних у Канаді, які за океаном ледь зводили кінці з кінцями**, часто теж недоїдали, рахували кожен долар і ніяк не могли адаптуватися на чужині. Тепер **рідня шкодує, що розповідали Принцесі про свої проблеми.** Їх сповіді лише шкодили здоров'ю Принцеси. Рідні ніколи нічого не приховували одне від одного і говорили завжди те, що думали. Так повелося в їхній родині, що проблеми одного ставали проблемами всіх.

У Принцеси не спрацював інстинкт самозахисту, не слухалася ні свого внутрішнього голосу, ні порад батьків та сестри. Дивилася як довкола чимало росіян живуть за своїми головними принципами: "Якось буде", "Дай Боже, пронесе".

**Економія на їжі** – то пережиток ще минулих років, коли люди не мали достатньо грошей на харчування. Батьки Принцеси жили бідно, але ніколи не економили на їжі. Щотижня батькам рідня передавала продукти з села. Вдома у батьків Принцеса звикла їсти все, що хотіли. Мама Принцеси зробила вдома культ їжі, багато часу проводила на кухні. За освітою мама кулінар і любить готувати найрізноманітніші страви. Іноді здавалося, що сім'я Принцеси жила заради того, щоб їсти.

Вдома в Україні у Принцеси їжі завжди було під зав'язку, а у москві – обмаль. У дитинстві та студентські роки Принцеси їжа була на одному з перших місць у її життя, а чоловік Принцеси звик економити на продуктах, в дитинстві та юності у нього вдома часто був порожній холодильник.

Принцеса погано харчувалася ще й тому, що хотіла зберегти фігуру і не набирати ваги. **Дуже раділа, що протягом стількох років її фігура й обличчя не змінилися**. Така ж струнка і худа, як і в дитинстві. А ще її фігуру дуже хвалить чоловік. Коли була в гостях, то намагалася наїстися, але так щоб це не впадало в око присутнім. Завжди коли їла, то думала про те, що може втратити тонку фігуру і стати схожою на свою величезну маму. Принцеса не зізнавалася родичам і знайомим, що в чоловіка манія економити на їжі і їй доводиться голодувати. Деякі люди думали, що Принцеса боїться втратити свою красу, щоб чоловік з нею не розлучився чи не завів собі коханку.

Мати Принцеси після заміжжя лише рахувалася на роботі, але не працювала: замість неї трудився її чоловік. Мати Принцеси стала домогосподаркою. Дівчинка бачила, що мама не працює, а гроші заробляє батько. Тож і собі **мріяла вийти заміж за такого чоловіка, який буде її утримувати, а вона займатиметься сім'єю та дітьми**.

Коли батьки Принцеси дізналися, що їх донька мріє після закінчення університетів не працювати й вийти заміж, щоб її повністю утримували, то спочатку це сприйняли як жарт. Тож **навіщо було закінчувати два університети?** Батьки дали освіту дитині, щоб могла заробити собі на хліб і ні від кого не залежати, бути забезпеченою і самостійною. Батьки переконували Принцесу, що добром це не закінчиться. Так мама не працює, але до заміжжя вона 10 років трудилася на фабриці, має спеціальність технолога-кондитера, яка завжди допоможе не померти з голоду. Сьогодні чоловік може утримувати дружину, а завтра ні. Сьогодні він олігарх – а завтра ледве зводитиме кінці з кінцями. А у дружини залишиться звичка жити з багатієм. Жити без копійки й повністю залежати від чоловіка – це мати купу проблем!

Батьки розповіли доньці про історію життя сина батькової колеги. Син вбив собі в голову, що дуже гарний і може зачарувати американську мільйонерку, переїхати жити до США та жити її коштом. І відразу після закінчення школи хлопцю вдалося одружитися з багатійкою з американської провінції, де через кілька років впав у депресію і **помер від нудьги й суцільного контролю дружини за всіма його витратами**. Та Принцеса лише посміялася.

Батьки знали, що їхню Принцесу переконати неможливо..

Все життя багато ровесників Принцеси вважали її **найкрасивішою** дівчиною і в школі, і в університеті. Особливої симпатії надавали їй **простота, доброта, суцільний**

**позитив** у будь-яких ситуаціях.

Дівчина була великим боягузом, але, щоб довести собі, що вона хоробра, робила несподівані **вчинки, які багатьох шокували**. Першою і єдиною в школі пробила собі носа та губи й почала носити сережки на обличчі.

Коли стала повнолітньою і потрібно було отримувати паспорт, то додала одну літеру до свого імені, щоб краще звучало і привертало більше уваги в росії, до якої вже тоді мріяла переїхати. **Зміна імені** зробила недійсним її майбутні університетські дипломи й породила плутанину та труднощі з документами. Можливо, якби так і продовжувала жити під іншим ім'ям, то таки змінила б свою долю і не помела так рано. Зміна імені – завжди змінює долю! Та коли захотіла одружитися з коханим, то повернула собі ім'я, написане у її свідоцтві про народження, а тепер і про смерть.

**Батьки любили Принцесу до божевілля**. Щоб вона навчалася в найкращій школі Києва подарували цьому навчальному закладу парти для цілого класу. Хитрий директор задирав носа і не давав чіткої згоди на навчання доньки. Тоді батько попросив свою рідну сестру, щоб вона переговорила з директором і той почав вимагати від неї, щоб працювала у них вчителькою англійської мови. Мовляв, тільки тоді директор прийме Принцесу у свою школу. З якого дива? Сестра батька працювала в іноземців і мала набагато вищу зарплату, ніж у школі. Сестра звернулася за консультацією до юристів і дізналася, що школа не має права відмовляти в прийнятті на навчання дітям, коли цей навчальний заклад знаходиться найближче до місця проживання дітей.

У батька був добрий знайомий, директор кращого санаторію Криму. Святий чоловік! **20 років підряд Принцеса зі старшою сестрою щоліта майже від народження всі шкільні та студентські роки протягом місяця, а то й двох, відпочивали й купалися в Чорному морі**. То було дуже круто. Особливо в голодні й непрості 90-ті роки минулого століття, коли у більшості людей в Україні не було грошей, часто, навіть на їжу.

Принцеса часто згадувала свої пригоди й витівки в тому санаторії. Батьки Принцеси нахабніли від поблажливого відношення до них директора санаторію, який закривав на все очі. Щоліта мати й батько Принцеси ухитрялися непомітно в одну кімнату напхати ще й купу своїх родичів, які бажали відпочити задарма, бо тоді грошей у них вистачало лише на проїзд до санаторію і назад до Києва, Харкова, Полтави чи Тернополя. Інколи до 10 дорослих і дітей жило в тісній кімнаті й на балконі. Спали не лише на ліжках, а й на долівці. У їдальні завжди просили добавки до нескінченності та ховали їжу в пакетики, а також потайки тягли з сусідніх столів підряд всі продукти для родичів, які вже зголодніли на пляжі чи в кімнаті.

Той чудесний час у Криму всі учасники тих незабутніх бешкетних розваг згадують і нині. Хоч багато з них після того побували на закордонних курортах, але ніде не було такої атмосфери любові й турботи один про одного на фоні чудової природи й теплового лагідного моря.

Щодня Принцеса, як на подіумі під час чергового показу мод, дефілювала пляжем та територією санаторію. Врода й грація Принцеса протягом двох десятиліть була однією з прикрас і обов'язкових атрибутів літнього відпочинку в тому санаторію. Її

прогулянки відпочивальники сприймали як ще один спосіб отримати позитивні емоції та користь для здоров'я наряду з лікувальними процедурами, оздоровчими програмами чи активним відпочинком. Подруги Принцеси жартома показували на неї і розпускали чутки про те, що **санаторій спеціально найняв красуню — модель чи то з Києва, чи то з Москви аби підняти настрій відпочивальникам.**

Нині батьки згадують чимало моментів, коли намагалися свою Принцесу зробити щасливою. На 10-ліття їй купили чобітки з роликами, що в ті часи викликало шалену заздрість однолітків і на тих роликах катався весь клас і всі її друзі.

На наступний день народження Принцеса, відчуваючи моду на собак, замовила ротвейлера. Королівська донька гуляла з ним лише один раз, а потім 8 років величезну, як теля, тварину по черзі чи разом вигулювали батьки. Усі довкола між собою називали ротвейлера **Собака Баскервілів** за аналогією з примарним страшним песиком однойменного детективу Артура Конан Дойла. На відміну від вигаданої літературної тварини справжня собака Принцеси була доброю і лагідною. Якось заради розваги Принцеса з друзями обмазали собаку поцупленими в школі чи то фосфором, чи то іншими якимись спеціальними препаратами, щоб створити ефект надприродного монстра, як і написано в детективі англійського письменника. Вночі на вулиці морда та паща ротвейлера Принцеси почали світитися і здавалися надзвичайно зловісними та лякали довколишніх мешканців і водіїв та пасажирів легкових авто і громадського транспорту. Хтось тоді навіть викликав поліцію та все обійшлося.

В одному класі з Принцесою навчався син заступника міністра внутрішніх справ і в нього в школі вкрали цінні речі. Принцеса вже тоді захоплювалася індійською йогою, читала багато книг на цю тему, медитувала. Ці практики допомагали їй потім все життя досягати стану внутрішнього глибокого спокою, ясності думки та покращення ментального й фізичного здоров'я. А починалися успіхи Принцеси в ментальних вправах, коли разом зі своїми однокласниками **готувалися до допитів та тортур у районному відділенні поліції**, про які тоді багато говорили в народі. Діти хотіли виглядати достойно і Принцеса показувала приклад. Школярі одягали собі на голову протигази й намагалися якомога більше часу не дихати. Це катування, начебто, в поліції називали "Слоник". Прогиналися між двома стільцями й ледь не зламали собі хребта. Поліціанти, за чутками, звали цей метод допиту "Ластівочка". Найважче було витримувати удари електричним струмом. Ніхто з однокласників, крім Принцеси, не наважився спробувати пригостити себе ударами електрики. Під час катувань, які сама собі влаштувала Принцеса, її муки й біль були нестерпні. Та всі тренування були даремні. Потім з'ясувалося, що син заступника міністра все вигадав про крадіжку в школі й просто продав ті речі, щоб повернути борг, бо програв гроші в карти.

У сусідньому будинку на 2-му поверсі жила мати-одиначка з трьома дітьми, яких покинув батько-картяр і вічний гравець у казино. На відміну від сина замісника міністра татусь трьох дівчаток ледь не програв у казино цілий свій банк на Подолі. Потім пішов по світу з торбою. Колишній дружині й дітям не допомагав і малі іноді лазили по фруктових деревах і їли зелені плоди та скоювали дрібні крадіжки в

крамницях, щоб не померти з голоду. У їхньої матусі від випробувань, взагалі, іноді дах їхав і вона з таким запалом пробувала знайти заміну чоловікові, що дядьки шарахалися від неї, як від прокаженої. Тож Принцеса взяла над ними шефство і постійно з дому тягала їм продукти, які батьки отримували з села від рідні. Потім почала носити їжу і в школу. Сама майже нічого не їла з того, що мама клала її до шкільного ранця, але завжди просила неньку покласти ще їжі на заняття. Однокласники на перервах відразу збігалися до Принцеси, щоб поласувати чимось смачненьким.

Мати Принцеси працювала у шкільному батьківському комітеті. Вчителі Принцеси поважали маму за мудрість і виваженість та розсудливість. Тож крізь пальці дивилися на безневинні витівки Принцеси, які її мама завжди вміла виправдати добротою, щирістю та веселою вдачею своєї меншої доньки.

Москвичка з України свого чоловіка знайшла в часи, коли попередні влади України ще обнімалася з керманичами росії й клялися у вічній дружбі. росія була на підйомі, гроші від нафти й газу та інших природних багатств лилися рікою. Росіянам здавалося, що так буде завжди.

Недосвідчена наївна українка ще з раннього дитинства чомусь почала мріяти про життя в Москві. Дівчина любила дивитися російські телевізійні передачі. москва здавалася їй недосяжною мрією. Швидко знайшла знайомих, які вливали їй у вуха як добре і легко жити в столиці росії. Там живуть багаті люди й лише там буде щаслива. Мовляв, російські чоловіки прості й зрозумілі – це не європейці з дуже несхожими мовами, звичками та правилами. І в багатьох російських чоловіків грошей не менше, ніж в європейських.

Вийти заміж за росіянина дівчині допомогла книга магії, яка виконала всі її головні вимоги до майбутнього коханого, зокрема, щоб він був красивим і багатим та проживав у Москві.

Подруги Принцеси радили шукати чоловіка серед американців і європейців. З її зовнішніми даними у неї не буде ніяких проблем. Сама вибере з ким зв'язати свою долю. Тому коли подруги й знайомі дізналися, що збирається заміж за росіянина, то були шоковані. Не могли зрозуміти причину. Принцеса не захотіла пояснювати, що ідеалом чоловіка для неї став її рідний дідусь, батько її тата, теж, як і Принцеса, Риба по Знаку Зодіаку.

Риби — найдобріші серед усіх Знаків Зодіаку. Риби заради тих, кого люблять легко підуть на самопожертву, часто зовсім непотрібну й багатьом незрозумілу та дику. Тяжко хворий і без копійки грошей дідусь теж категорично відмовився їхати на операцію з невеличкого містечка до Києва, як і Принцеса в Європу чи Канаду. У Києві, певне, старенькому могли врятувати життя, але чомусь переконав себе, що створить незручності старшій доньці й введе її у грошові витрати. Все життя люди вважали доброго і привітного дідуса Янголом. І обранець Принцеси – точна копія її дідуса з дуже подібною біографією, відсутності батька, злиднями в дитинстві, характером і звичками. Чомусь Принцеса була переконана, що копію дідуса як супутника для свого життя знайде лише серед росіян.

Заміжжя і народження дітей ще більше розкрило всі позитивні риси Принцеси. Вдома завжди порядок. Усе по дому робила сама. Ні чоловік, ні діти не допомагали. Любила прибирати. Ніде ні пилинки. Гості думали, що подружжя має домашню робітницю чи наймає компанію з прибирання. А коли жила вдома з батьками, то завжди вхитрялася зробила так, що майже ніколи не прибирала в хаті. Та й готувати Принцеса почала дуже смачно. Батько і мати спочатку навіть не повірили, що їх донька товчеться біля плити, бо, коли проживали з нею, як зі своєю дитиною, то ніколи такого не бачили.

Весь день у Принцеси — Домогосподарки був розписаний по хвилинах. Одного сина, якого влаштувала до школи з посиленням вивченням математики і високим рейтингом, відвозив на навчання і привозив додому шкільний автобус, а іншу дитину Принцеса сама везла на заняття і забирала додому. Насолоджувалася поїздкою до школи на крутому лімузині. Це було однією з її королівських церемоній. Українці було приємно ловити на собі заздрісні погляди жінок і зацікавленість її красою і дорогим авто чоловіків. В усьому прагнула ідеалу і прожила те життя, яке хотіла.

Дивувала своєю красою та королівськими атрибутами й викликала захоплення та заздрість у всіх довкола. Для неї то було те життя, про яке мріяла. У глибині душі було приємно відчувати себе якоюсь особливою. Так протягом усього життя Принцеса і не позбавилася уявлень про життя, почерпнутих з глянцевого журналу. І дорослою жінкою залишалася дитиною, яка живе так, як описано у модних світських виданнях:

-Я хочу собі легкої смерті. Щоб не мучитися. Не псувати біллу собі обличчя.

Для Принцеси краса обличчя й фігури було найголовнішим у житті. Після дітей, звісно. Для Принцеси її нащадки завжди були на першому місці. Своїх дітей, як і чоловіка, Принцеса теж любила до нестями. Фанатично. Як тигриця. Готова була будь-кого порвати за своїх синочків. Батько Принцеси кілька разів був свідком, як його вихована скромна худенька дочка давала словами такого відкоша грубіянам і дурням, які чимось намагалися зашкодити її дітям, що дорослі величезні дядьки тільки німіли від несподіванки.

Все життя для Принцеси улюбленою казкою була розповідь про Попелюшку. Жінка знала на пам'ять чимало казок. Крім тисяч казок і статей з жіночих журналів за все життя Принцеса так більше нічого і не прочитала, крім хіба що шкільних та університетських підручників. Бо більше ніяке читання їй не підходило. Лише, щоб усе було чарівно і казково, яскраво і незабутньо. І цей вигаданий Всесвіт крутився довкола неї.

Сини дуже часто просили її перед сном послухати від неї одне і те саме:

-Мамо, рідненька, будь ласка, розкажи нам казку про Попелюшку.

Тільки слухаючи цю казку від мами сини потрапляли у чарівний світ, який у майбутньому здійснить і усі їхні бажання. А інакше і бути не може. Мама таким голосом і такими чудовими впевненими словами розповідає про те, що надалі в житті її діти отримають усе, що захочуть. Лише потрібно дуже захотіти й багато трудитися:

-Так і буде, наша найкраща на світі матуся.

Принцеса **виглядала наче кінозірка**. До останнього дня життя регулярно відвідувала салони краси й робила всі можливі процедури. Принцеса могла стати непоганою зіркою театру чи кіно. Могла запам'ятовувати тексти сторінками. Зубріння і виручало її в шкільні та університетські роки та допомагало отримувати гарні оцінки. Особливо її акторська майстерність проявлялася в голосі. Хоча стверджують, що голос ніколи не обманює. Згоден. Але кожне правило має виняток. Та й тілом і обличчям доморощена актриса володіла чудово.

**Тілом володіла, як індійські йоги**, які можуть голодувати місяцями й пити лише воду. Принцеса довгий час перед смертю майже нічого не їла і пила лише чай і каву та дуже виснажувала себе. Йога допомогла Принцесі перед смертю витримувала голодування та неотримання необхідної медичної допомоги. Сприйняла **голод і через виснаження посилення хвороби як спокуту за те, що своїм зверненням під час війни до Посольства Канади зруйнувала кар'єру коханому**. Заслужила – то отримай покарання! Проте всі людські здібності мають межу. Жінка була лише Принцесою, але не Богинею, якій взагалі не потрібно їсти.

У шкільному дитинстві за допомогою маленьких секретів могла природно заплакати, підвищити температуру тіла, викликати хрипоту в легенях чи бронхах. **У школі кілька місяців, цілу навчальну чверть, зображала хворобу**, щоб не зустрічатися з одним учителем, який збирався звільнитися зі школі й міг поставити їй погані оцінки. Батьки почали підозрювати, що донька-актриса прикидається й імітує захворювання. Викликали дільничного лікаря. Потім через знайомих запрошували додому інших київських медиків. Навіть одного знаменитого авторитета серед столичних ескулапів. Ті міряли температуру, слухали, обстежували. Ні! Не прикидається! Всі симптоми й ознаки наявні та лише підтверджують затяжну дивну хворобу. Але нічого серйозного. Просто хай дитина дотримується домашнього режиму. І через якийсь час одужає. У школу ні ногою. На випадку рідкісного захворювання вашої красивої доньки можна захищати наукову дисертацію. Так трапляється. Щоправда, дуже рідко. Але ми про таке читали в медичних журналах. Потім з'ясувалося, що Принцеса теж читала ті журнали і знала які симптоми потрібно зображати.

Після народження першої дитини мама Принцеси майже переїхала до росії, усіляко підтримувала доньку і лише зрідка жила в дома в Києві. У Принцеси з мамою дуже близькі стосунки, вони – найближчі подруги. За 9 років, що дочка жила росії, старенька багато разів їздила до Києва відвідати чоловіка і доньку, але тоді Принцеса жодного разу не плакала. А **перед від'їздом мами до батька і сестри в Канаду ридала цілий день і цілу ніч** – серцем відчувала, що вже більше не зустрінуться.

**Мати теж завжди серцем знала, що коїться з донею**. Під час розмов телефоном з батьками і сестрою Принцеса до останнього дня життя весь час лише жартувала і розповіла смішні історії. Щоб не хвилювалися за неї. Розуміла, що від приїзду батьків у росію під час війни для неї нічого хорошого не буде. Лише ще більші проблеми й страждання.

Нині **батьки Принцеси картають себе, що не могли якось спробувати врятувати**

**життя дитині.** Але що ще могли зробити старенькі? Дехто із їх знайомих каже, що матері не слід було залишати доньку одну в чужій країні. Та іноді мама й сама так думає. Батько зі старшою донькою на такі докори тільки зітхають: хто ж перед від'їздом мами з росії думав, що усе скінчиться смертю Принцеси.

Мати Принцеси, дуже добра й терпляча жінка, народилася на Західній Україні й з молоком матері отримала нелюбов до росіян, та **стиснула зуби і не заважала щастю доньки, яка понавигадувала собі чимало красивих дурниць про москву й москвичів,** яких розхвалювали улюблені донею гламурні жіночі журнали. Мати якось спробувала пояснити, що чекатиме на доню в страшній сусідній країні, та будь-який спротив лише посилював дитячу впертість і бажання задумане довести до кінця. Дочка завжди робила лише те, що хотіла. Тож мати лише крадькома плакала в подушку, розуміючи, що все скінчиться катастрофою і цей час не за горами.

Мати Принцеси мило всім посміхалася в росії. **Поводилася з москвичами так терпляче, наче перебувала у психіатричній лікарні й спілкувалася з хворими.** Росіян зазомбувала путінська пропаганда. Але тільки переїжджала російський кордон, то вмикала на телефоні антиросійські передачі та читала все, що писали поганого про режим диктатора путіна.

Нині сухопутні кордони в європейській частині росії закриті. **В усіх українців, які прилітають до росії в аеропорт Шереметьєво, обов'язково перевіряють телефони.** Останнім часом дуже ретельно. Деякі простаки сподіваються обдурити співробітників спецслужби: купують собі нові телефони без ніяких переглядів антиросійських матеріалів чи стирають усе підозріле у своїх смартфонах. Та співробітникам ФСБ не потрібні ваші телефони! Чекістам достатньо знати номер вашого нинішнього чи попереднього телефону. Номери вводять у спеціальну програму, що показує всі ваші перегляди в Інтернеті й все ваше листування, лайки та коментарі. Ніщо нікуди не зникає в Інтернеті. Не тіште себе ілюзіями. Не думайте, що коли ви щось зітрете у своєму телефоні чи на комп'ютері, то ніяка програма це не відновить. Запросто! Без проблем!

Тож за 3 роки повномасштабної війни, коли мама Принцеси не була в росії, **старенька переглянула тисячі антипутінських матеріалів в Інтернеті й давно вже заробила собі тюремний строк** від московського правосуддя. У москві тюрми чекають на таких, як мама Принцеси.

Після від'їзду старенької Принцеса опинилася одна в чужій країні з двома дітками на руках, які мало що тямлять, і з чоловіком, якому не могла до кінця відкритися, щоб не зруйнувати казку, в якій обоє ще жили, та лише казала рідній сестрі:

-Потрібно бути готовим до того, щоб зрозуміти і відіграти своїм теплом чоловіка, у якого не було батька. **Відсутність одного з батьків завжди травмує психіку дитини та й дорослого. Потрібно взяти на себе його страждання і комплекси.**

Хто тоді міг подумати, що Принцеса мала на увазі і власних синів після своєї смерті!

З розпачу від того, що нерідко втрачає свідомість Принцеса за порадою подруг з

України почала ходити на консультації до екстрасенсів. Провидці й чаклуни почали натякати, що їй дуже мало залишилося жити і нічого з цим не зробиш. Перелякана жінка почала онлайн анонімно спілкуватися з магами, які лише підтвердили страшні передбачення:

-Помре дуже рано.

-До 40 років дожити не дано.

-Дивно, що ще жива.

Принцеса сама почала намагатися побачити своє майбутнє за допомогою дзеркал в темноті зі свічками. З жахом розгледіла у дзеркалі себе, теперішню, молоду і красиву, але в домовині.

Відтоді іноді відчувала поруч з собою Смерть.

Як воно жити в очікуванні смерті і залишатися такою, як була до страшного передбачення. Сподівалася, що все це несерйозно? Ніхто не знає.

Коли дізналася, про свою можливу смерть, то стала швидко говорити. Певне, таким чином намагалася приховати нервозність і тривогу про майбутнє, щоб співрозмовники не могли задати їй запитання та викрити її таємницю, що у неї лишилося обмаль часу. Принцеса почала цінувати кожну хвилину перебування на цьому світі. Мала багато встигнути.

Після смерті доньки батько згадав, що на дитячих фотографіях Принцеса часто від страху через спалах фотоапарата іноді примружувала очі і ставала схожою на мертву красуню. Батько тоді ще подумав чи це не знак Долі, що його дитя рано помре.

Одного разу батько врятував життя Принцесі та й собі. Він з тоді ще маленькою донечкою плавав на пляжі санаторію в Криму і по них на великій швидкості ледь не проїхав катер з п'яною компанією. До цього часу батько не може зрозуміти як тоді миттєво зорієнтувався та схопив Принцесу і пірнув перед самим катером за секунди до можливого зіткнення і вірної смерті обох.

Батьки сподівалися, що їх донька після заміжжя таки подорослішає, але Доля весь час надсилала Знаки, що біля такого створіння як Принцеса весь час мав бути хтось з її батьків, щоб захищати від лиха і проблем.

Та так би й було аби не проклята війна.

Хто думав, що війна наздожене і біженців та їх рідних!

Батько Принцеси на своєму смартфоні полюбляє переглядати різні коротенькі підбірки відео з Інтернету. Три дні підряд перед смертю доньки весь час у цих підбірках часто мелькали портрети загиблих на війні й одночасно лунала пісня "Яворина":

*На могилі моїй посадить молоду яворину...*

**А що чекало б Принцесу в імміграції?**

За душею у неї немає ні копійки. Та це не проблема! Візьме гроші в борг і скинуться рідні. Хоча за все життя Принцеса ні в кого не позичала ні копійки. Все доведеться починати з нуля. Роками потрібно підтверджувати свої дипломи перекладача і вчителя. Яскравим світлом світить чорна робота. Але мити туалети – то не для Принцес. Працювати секретарем у когось теж буде нелегко. Та Принцеса й не

хоче працювати. Особливо в офісі чи поза домом. Боїться втратити свій королівський шарм. Ледве уловила себе працювати з дому, онлайн проводити заняття.

Складний випадок!

Ніколи ні перед ким не принижувалася. Та й ні в кого ніколи нічого не просила. Хіба що маму, аби та приїхала до неї. Принцесі **не доводилося ніколи прикидатися**. Мала все необхідне. За все життя нікому не зробила зла. Принцесі якось пощастило, що у неї не було потреби й брехати чи когось обманювати. Принцесі дуже подобалося жити **щиро і відкрито, без таємниць і недомовок**. За це її й любили всі, хотіли якомога довше знаходитися біля неї, щоб набратися від неї позитиву та радості від дивовижного світу довкола.

Та вона під час вимушеного перебування за кордоном **ще швидше, ніж призначено їй Долею, помре від такого приниження перед собою**, навіть коли про це ніхто і не дізнається з її знайомих. Виснажена вкрай, хвора, з двома малими дітьми на руках. Батько з сестрою в Канаді не допоможуть нічим, бо самі рахують кожную копійку.

Принцеса світ сприймала не лише серцем, а й очима. Для неї багато значили **речі**. Чоловік купував їй багато з того, що просила. У неї був брендовий одяг. Дуже любила купувати. Шопінг і ходіння по модних крамницях став улюбленим заняттям. Скільки грошей не давав їй чоловік, відразу все витрачала на покупку модних речей.

Близка подруга Принцеси як українська біженка 2 роки після початку повномасштабної війни **безплатно проживала в Європі й щомісяця отримувала тисячу доларів соціальної допомоги**. Подруга запрошувала Принцесу до себе і домовилася з місцевими про її приїзд з дітьми. У Європі не потрібно було працювати, але можна було відпочити й отримати безплатну медичну допомогу та відправити дітей вчитися до місцевої школи, щоб вони зміцнили своє знання англійської мови.

Та й цей варіант виявився неприйнятним для Принцеси.

Подруга натякала Принцесі, що в Європі така красуня швидко знайде собі іншого **Принца**. Тут є безліч варіантів як себе дорого продати. Існує немало серйозних шлюбних агенцій, які обслуговують багатіїв з усього світу.

Та у роду Принцеси по маминій лінії немає розлучених. **Для маминого роду сім'я – то святе**. Принцеса вінчалася в церкві. Як королівська особа могла порушити шлюбну присягу? Та й розуміла, що чоловік ніколи не виїде з росії. Руйнувати власну сім'ю з людиною, яка тобі давала все, що ти хотіла, й любить тебе та носить на руках?

Принцеса на таке не здатна.

Принцеса так і не стала росіянкою. Не змогла адаптуватися **на чужині, де прожила 12 років**. За цей час у неї **не було жодної подруги**. Чоловік дуже боявся, що Принцеса з кимось заприятелює і розповість щось таке про його роботу, що, можливо, у перекрученому вигляді може йому зашкодити. А коли почалася війна росії проти України, то Принцеса стала боятися зізнатися чи дати зрозуміти, що вона, як українка, **не підтримує війну росії проти своєї рідної держави**. Жінка намагалася ні з ким не говорити, щоб не зашкодити кар'єрі чоловіка та шкільному навчанню дітей.

Від Принцеси назавжди поїхала найближча людина, яка майже завжди була поруч.

Друзів у Принцеси не було. Після від'їзду матусі Принцеса зрозуміла, що **залишилася одна на чужині. І самотня назавжди**. Так до кінця і не звикла до чужого краю. Не стала своєю. Не було навіть з ким поговорити, крім дітей і чоловіка, якого любила, але не могла йому до кінця відкритися, як матусі. **Чоловіка не переробиш**. Лишається його тільки сприймати таким, як є. А то непросто.

Хоч довго і не наважувалася, але після від'їзду матері до Канади Принцеса, як і багато одиноких людей на планеті, **замість друзів завела собаку**. Тварина була дуже дорогої породи, чим шокувала всіх собаківників в околиці, які підходили й висловлювали своє захоплення твариною і її хазяйкою.

Від туги за справжнім життям вдома в Україні можна померти. Та позитивній добрій і вічно щасливій **королівській особі, яку все життя спочатку зображала, а потім і стала такою для всіх і для себе**, — треба зіграти свою велику головну роль до кінця. Принцеси не плачуть. **Принцеси помирають, як і жили, на очах у публіки, у неперевершеній красі та щасті**, якому всі заздять. Хто по доброму, а хто не зовсім.

У кінці життя Принцеса зрозуміла, що вже **повністю насолодилася здійсненням своїх гламурних мрій**. Усі бажання здійснилися, хоч може дещо і не в зовсім ідеальному вигляді. Та так завжди буває в житті, яке в усе вносить свої корективи.

Життя вдалося!

Отримала все, що хотіла й лише подумала:

-Програму виконано! **Свекруха допоможе дітям**.

І дійсно, після смерті Принцеси мама чоловіка переїхала з Брянська жити до Москви. У Брянську залишила чоловіка-інваліда, за яким тепер буде доглядати його рідня. Бабуся готує їсти сину та внукам, водить дітей до школи та гуляє з ними і говорить:

— Ніколи не думала, що таке станеться з невісткою. Все життя під укіс. Як тільки боляче.

Шкода дітей і чоловіка, яким принесла себе в жертву Принцеса. Вона **віддала їм всю себе без останку**, виконувала всі їх забаганки. У кінці життя у неї просто скінчилися сили. Більше не змогла. Далі жити доведеться без неї.

36-серійний серіал про гламурне щастя довжиною з життя добіг свого логічного кінця і закінчується щасливою смертю головної героїні. Вхід у казку – гривня, вихід — дві! Або, як у випадку з Принцесою, з казки немає виходу.

Коли чоловік Принцеси **написав її матері, що його дружина померла, то старенька спочатку відмовлялася в це повірити**. Лише вчора мати довго говорила з донею, багато жартували і дитина запевняла, що у неї все добре. **Останній місяць життя Принцеса рідко телефонувала** матері, яка відчувала, що в житті доньки в москві все рухається до чогось страшного. **Останній раз мати і донька говорили кілька годин**. Це була їх найдовша розмова відколи мати поїхала з росії до Канади. А в кінці Принцеса розповіла як сказала дітям, коли ті її не дуже слухалися:

-Коли й далі бешкетуватимете, то поїду до бабусі в Канаду.

Точка неповернення у здоров'ї давно пройдена, тому мимохідь між жартами і

запитала маму:

-Коли зі мною щось станеться, **ви ж не покинете моїх дітей?**

А ще Принцеса наостанок сказала мамі:

-Я так втомилася. Буду нарешті більше відпочивати. Хай самі все роблять.

Наступного дня Принцеса відправилася на вічний спочинок.

До хати зайшов батько і коли дружина назвала йому ім'я померлої, то той спочатку подумав, що йдеться про тезку доньки, її тітку. Свідомість батька відмовлялася зрозуміти, що йдеться про смерть його Принцеси:

В голові старого мрійника і фантазера почали юрбитися **різні версії того, що трапилося з його улюбленою донечкою**. Одна страшніша за іншу. Як така людина, як його донька, що дуже вірила в Бога, фактично скоїла самогубство? Заморила і виснажила себе голодом та відмовилася від лікування, щоб догодити чоловіку й виглядати ідеальною дружиною, справжньою Принцесою? Втратила свідомість і лежала, бо нікому не було діла до неї? Можливо її ненароком убив чоловік? Адже все життя була дуже слабенькою. Може посварилися та штовхнув, як це часто показують у художніх кінофільмах. Але чоловік так щиро і до нестями її любив! Потім з'ясувалося, що Принцеса втратила свідомість на очах у старшого сина. Бригада медиків швидкої допомоги спеціально не намагалася привести її до тями, бо на ній були дорогоцінності, зокрема, дуже коштовний золотий ланцюжок, які, певне, зникнуть у морзі, як це часто трапляється? Згодом, дійсно, з'ясувалося, що дорогоцінності з тіла Принцеси зникли невідомо куди. Батькові не давала спокою версія і про те, що Принцесу вбили російські спецслужби за його антипутінську діяльність, щоб він прилетів на похорони доньки і його там заарештували. Негідники з Києва, з якими багато років бореться батько, замовили закарпатським чаклунам смерть доньки?

Щоб не збожеволіти від смерті улюбленої дитини, найбільшого горя яке тільки може бути для батьків, старий ледве відігнав від себе чорний рій думок й гірко заплакав за повністю здійсненими мріями доньки, які так рано привели її до могили.

-Що ж ти наробила, дитино? Навіщо ти себе так **суворо покарала лише за те, що просто хотіла врятувати собі життя й втекти з чужини? До чого привели тебе твої мрії, народжені модними жіночими журналами?** Від першого дня твого народження ми з твоєю мамою жили на планеті двох сонць. Віднині для нас світить лише одне небесне світило.

Кажуть, що зорі падають у серпні. Виявилося, що наша зоря, на ім'я Сонце впала у жовтні. Ти отримала все, про що мріяла. Це твій вибір. Ми його поважаємо, але не до кінця розуміємо. Не таку коротку, як політ метеора на нічному небі, долю хотіли ми своїй дитині. Але лише тобі вирішувати що зробити зі своїм життям.

-Спи з миром, найкраща в світі доня.

Наступного дня зателефонував чоловік їхньої доньки:

-У москві на кладовищах конячі ціни на місця для могил. Від 1,5 мільйона рублів. У Брянську, де вся моя рідня, ми вже купили 4 місця на кладовищі.

Місця на цвинтарі для Принцеси, її чоловіка та його матері й вітчима. Тож **чоловік**

хоче, щоб його поховали біля коханої. А це не дуже схоже на те, що чоловік збирається вдруге одружуватися, як кажуть знайомі батьків Принцеси.

Коли закінчиться війна батьки зі старшою сестрою та внуком повернуться з Канади до України і їм ближче буде їздити у Брянськ на могилу Принцеси, а не в Москву.

Чоловік балував дружину протягом усього подружнього життя. Пестив кохану і після смерті: пішов до модних московських крамниць і накупив їй для поховання дорогі речі тих відомих брендів, які дуже любила.

Бредові речі грали велику роль у житті Принцеси.

Батькам Принцеси і її сестрі спершу потрібно потурбуватися про себе в Канаді й вилізти зі злиднів, а потім вже думати як допомогти напівсиротам Принцеси. Наближається холод і старшому сину потрібна куртка та штани. Молодший син дуже переживає смерть мами й почав погано говорити, то його потрібно вести для огляду і допомоги до спеціалістів. Добре, що діти ще продовжують ходити в гуртки й з ними проводять додаткові заняття. Можливо чоловік втримає на плаву сім'ю.

Бабуся з Канади втішає синів померлої Принцеси:

-Ваша мама завжди буде поруч з вами. Тільки ви її не бачите. Можете розмовляти з нею.

Втішає старенька і себе та рідню:

-Така її доля. Виконала свою місію на цьому світі.

Чоловік Принцеси боїться отримувати гроші з-за кордону, бо через таке у нього можуть виникнути проблеми. І дуже багато мороки з легалізацією цих грошей. Коли мати Принцеси сказала, що родичі в Україні збирають гроші, щоб їх йому передати, то чоловік удав, що не розуміє про що йдеться і перевів розмову на інше. Певне, боїться, що його телефон, як і всіх громадян росії, можуть прослуховуватися.

Щоб розрахуватися за поховання і втриматися на плаву чоловік збирається продати розкішне авто Принцеси. Старший син хоче зберегти авто, як пам'ять про маму, але його заспокоює бабуся з Канади:

-А хто буде їздити на такому дорогому авто. Твій батько боїться. Тож навіщо, щоб машина лише стояла та ще й потрібно за неї турбуватися. Доки ти, внук, виростеш, то, можливо, вже авто будуть зовсім інші. Наприклад, без коліс і літатимуть над трасами.

Щоб не думати про визначений екстрасенсами день своєї смерті, Принцеса, як і в дитинстві та юності, почала мріяти про бали, церемонії, блиск і красу королівських дворів. Картинки казкового світу лише на кілька секунд почали з'являтися їй уночі уві сні або мимохідь в її уяві вдень. Втоплена від важких думок, виснажена голодом й налякана пророцтвом про свою смерть жінка якось не помічала, що у чарівних швидкоплинних видіннях немає ні її дітей, ні її чоловіка. Принцеса подумала, що до неї просто повернулися її мрії дитинства і незаміжньої юності. Та Вищі Сили нарешті звернули увагу на ті мрії й охоче зробили, щоб прекрасні видіння стали її реальністю — забрали жінку до себе на Небеса. Там теж дуже потрібні такі Принцеси.

Останній місяць Принцеса не відпочивала й дуже погано їла. Вдома їжі було обмаль. Основною їжею для неї став чай з цукром і хліб. Всю їжу Принцеса віддавала

дітям. Сиділа разом з синами й насолоджувалася тим, що дивилася як вони їдять і була щаслива від того. Певне, їжа стала тим подарунком, який вона наостанок могла зробити своїм дітям.

Батьки не дуже розуміли навіщо доньці було морити себе голодом. Коли померла, то на банківській карточці Принцеси було 500 доларів і могла накупити їжі. Знала, що ці гроші дуже знадобляться сім'ї після того, як її не стане?

Чоловік платив кредити, але, як і раніше давав гроші на все, що хотіла Принцеса. Розуміючи, що скоро помре, Принцеса на всі пропозиції щось їй купити чи оплатити казала чоловіку, що нічого не треба і просила зачекати. Чоловік лише зітхав, бо грошей у нього не було, але щоб зробити дружину щасливою залівав в усе більші й більші борги, про що було відомо Принцесі.

Найбільше запам'ятовується останній час, проведений з померлим. Тож Принцеса хотіла у членів сім'ї залишити після себе якнайкращі враження. Перед смертю Принцеса стала ще ідеальнішою: виконувала всі забаганки своїх трьох улюблених чоловіків і створювала їм приємний настрій:

-Хай пам'ятають мене такою.

Принцеса знала точний день своєї смерті, але до кінця не вірила. Серед екстрасенсів стільки шарлатанів! Як то жити в очікуванні смерті? Кожен прожитий день і кожен ранок – то щастя! Прожила ще один день з коханим та милими дітьми і дякувала Богу.

О другій годині ночі перед останнім своїм світанком прокинулася і погладила свою собаку, яка чекала її ласки. Потім Принцеса ще кілька годин проспала. Собака сиділа біля неї всю ніч. Тварина розуміла, що це останні години хазяйки на цьому світі.

В останній день свого життя Принцеса прокинулася першою. Сходила до вбиральні, потім пішла на кухню включити чайник. В холодильнику всю їжу вона ще вчора розподілила між трьома чоловіками на цілий вихідний день. Собі лишила лише окраєць хліба. Всередині Принцеси прокинулося почуття голоду, яке, зрозуміла, як і завжди, не полишатиме її цілий день ні на мить, тож мимохідь з усією ширістю подумала:

-Аби так рано не прокинулася, то, можливо, мені знову хоч мимохідь присниться бал у королівському палаці, де я була в центрі уваги, безтурботна, сита і спокійна. Ой, як тільки хочеться жити в тому чарівному світі.

Як і завжди, Доля відразу виконали й цю її мрію. Останню. Душа Принцеси відлетіла на Небеса в неділю 5 жовтня 2025 року.

Принцеса померла у Всесвітній день вчителя.

Можливо, це знак, що з неї міг вийти прекрасний педагог аби не повірила глянцеvim журналам і не жила згідно з гламурними правилами. Запросто могла відкрити свою школу з вивчення англійської мови, як це успішно зробила її двоюрідна сестра в Києві. Але аби Принцеса зайнялася бізнесом, то тоді не змогла стільки часу приділяти чоловіку та дітям, перестала бути королівською особою.

То був найстрашніший день в житті стареньких батьків. Війна таки наздогнала родину. Під час війни у кожного своя війна з жертвами й слізьми.

Здається, смерть улюбленої доньки остаточно підірвала здоров'я матері. Відтепер батько зі старшою донькою моляться не лише за Принцесу, а й щоб зі старенькою нічого не трапилося.

Батьки вдвічі старші за Принцесу. Старенькі запитують у Смерті чому забрала доньку, а не їх.

Нині **старенькі дуже шкодують, що народили лише 2 дітей**. У бабусі в сім'ї було ще 5 її сестер і братів. Мати батька Принцеси теж зростала з 5 дітьми без батька. Чому не народили ще дітей? Запросто ж могли! Чому слухали різних недалеких людей, які сміялися з багатодітних родин і не радили розмножуватися? Так, грошей батьки Принцеси не мали, але з села їм могли передавати їжу вантажівками. Вигодували б вдома будь-яку ораву малечі! Та батьки піддалися загальній моді. У 90-ті роки біля їхнього будинку дуже довго висів величезний білборд, на якому світилася від щастя молода жінка, яка тримала в руках двох цуценят. Рекламний щит запитував у глядачів щось типу: а навіщо ті діти? Давайте краще потурбуємося про тварин!

Мама Принцеси після смерті своєї молодшої доньки втішає себе і старшу свою дитину:

— Народи ще й дівчинку. Кажуть, нині **душі померлих повертаються у свої родини**. Душа твоєї молодшої сестри буде жити у твоїй доньці.

За кілька місяців до смерті Принцеса мала розмову зі своєю кращою подругою – двоюрідною сестрою. Та часто гостювала у них вдома, мріяла жити в Києві, обидві були дуже близькими людьми. Принцеса не втрималася і натякала, що не все в житті йде, як слід. Сестра після смерті Принцеси сказала:

-Я тоді зрозуміла, що вона **живе не своїм, а чужим життям**. Махнула рукою на себе. Сили у неї закінчувалися. Почала вже пливти за течією. Жила за правилом, що буде, те й буде.

Та ні! **Принцеса жила саме тим життям, яким хотіла, хай і створеним на основі жіночих журналів. Принцеса мріяла саме про таке життя і нізачо не захотіла його міняти навіть під страхом смерті**. Ще до народження її дітей усі від неї чули жартівливі, капризні й легковажні думки про своє майбутнє, які весь час повторювала і вибудовувала собі життєву програму:

-Не хочу старіти. Хочу **все життя залишатися такою ж красивою і щасливою**. Іншого життя мені не треба. То не моє. Хай це життя і буде коротким! Краще померти, ніж постаріти. Краще менше та краще. Мені все влаштовує. Я без цього жити не зможу. Коли доведеться жити гірше, то краще померти.

Тоді батьки не звернули особливої уваги на ті пророчі слова своєї доньки. Принцеса підтверджувала свої переконання матеріалами з жіночих журналів. Мовляв, є люди, що прожили 100 років і ніякого гламуру в їхньому житті не було. А є зірки, що прожили якихось 20 років з гаком і їх знає весь світ. Життя вдалося! Отримали все, що хотіли. Довжина не означає якість.

Свідомість Принцеси не сприймала себе постарілою, у зморшках жінкою, що як може бореться за виживання у страшному жорстокому світі.

Даремно Принцеса таке казала. Батьки тоді не розуміли настільки серйозно донька говорить про своє майбутнє.

Небеса почули ті слова та виконали і це її бажання: вкоротили віку Принцесі, коли вже у її сімейному житті красуні почалися великі проблеми.

Коли на цвинтарі відкрили труну для прощання з померлою, то всі присутні лише ахали і переглядалися. У труні лежала дуже вродлива молода жінка. Як і завжди, Принцеса вся сяяла. До останньої хвилини перебування на цьому світі жінка залишалася прекрасною. **Здавалося, велична королівська особа просто прилягла відпочити в оточенні своєї відданої свити.**

**Без жіночої краси й грації було б набагато важче жити** в нашому божевільному важкому світі. І нам варто потім відправитися на Небеса, щоб вічно бачити такі прекрасні створіння, як Принцеса з Києва.

**Небеса забирають до себе найкращих серед молодих на Землі, бо ті там потрібніші, як Янголи.**

Мрійниця нарешті отримала спокій і вічне щастя.

Принцеса-Сонечко стане однією з головних прикрас Раю.

13 жовтня 2025 року